

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6206/2022
13.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радојле Перишић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Јована Божанић Живановић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 329/22 од 17.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 329/22 од 17.02.2022, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 329/22 од 17.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 329/22 од 17.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 1002/21 (2011) од 29.11.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ од 3.500.00,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 210. став 1. Закона о облигационим односима, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ који је тужилац уложио у адаптацију објекта у својини тужиље са $\frac{1}{2}$ идеалног дела, по основу поравнања закљученог међу парничним странкама пред Општинским судом у Чајетини П 105798 од 22.10.1999. године и у својини мал. ВВ, заједничке ћерке парничних странака, са $\frac{1}{2}$ идеалног дела, по основу уговора о поклону овереног пред Општинским судом у Чајетини Ов 7/01 од 14.01.2001. године закљученог са тужиоцем као поклонодавцем $\frac{1}{2}$ идеалног дела непокретности. Ово због тога што је оценом изведених доказа утврђено да је тужилац новчана улагања у адаптацију непокретности учинио са намером да се адаптирани апартмани у кући издају, како би се обезбедила средстава за школовање деце и касније деца убирала приходе за живот од издавања, да је то чинио добровољно, односно својом слободном вољом, односно да је мотив поступања тужиоца био да помогне деци, а не туженој, бившој супрузи, која му и није тражила новац у сврху позајмице да би била у обавези да му новчана средства врати.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 12.09.2011. године, у којој је побијана вредност предмета спора износ од 3.500.000,00 динара. На дан подношења тужбе, 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије, износио 101,2829 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност износа 34.556,67 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић